

לא "משוררי-בין-השמשות"

מאת אנדה עמיר פינקרפרד

בחירת שם ההולם כל כך תוכן ספרו: "יום התמיד". הוא משווה לרחשינו, באשר הם רחשי-אנוש, ערכי-תמיד. ועם זאת, נראה לרגעים בקראנו נספר שהמשורר מטייל בפרדס של שלמה המלך, בגניו, בכרמיו, וכי אף ניטעה לחלץ בין העם, הנכסף להשתחוח לבחירו-מלכו, בין זה דוד ובין זה איוניה הלוהט בגעגועיו, או שלמה האוהב התקיף.

ב. מרדכי המבוסס מתפעם בתהוה שות העוברת על גדות נשמתו, השרה מתוכה הרכה שיר-לאימה, ועם זאת כה קרוב וכה משכנע באמתו. השטף השירי מעביר את הקורא אל נאות חדשא של שולמית הרועה, של אביי שג הנכספת ואינה-מושגת, שושנת העמקים, מלכת כל האהובות, בלב הימים, ועד ימינו אלה, ואחרינו. כי על כן "יום-תמיד" הוא, יומו המושר של מרדכי, בו ניתן ביטוי לרגשי אנושי, של מלך רם ונבחר ושל רועה פשוט העם.

השיר אנו בספר חוט של הן הנמתח ממלכות ישראל הקדמונית ועד ימינו; וגם אם רק במרומו — אך החוט מור"גש ונמשך לבטה.

התנ"ך הוגח ביסודו של ספר-שירים זה והוא נר לרגלי-המשורר. ניבוי הסיפר שאובים ממקורות ראשונים, שרשיים, שאן החדש שבהם מקצץ בני טיעות הישן. אירדה השירית אחידה, מעין גשר מתוח בין הישן והחדש, כאילו רוצה לומר, כי לא היו אלה אלא אחד, ואין החכמים משתנים עם חלוף העתים, כי כל הימים המתוארים מצטרפים כאן בגבישם ל"יום התמיד" אחד.

היה מי שכינה את שכבת המשוררים שלאחר ביאליק ודורו "משוררי-בין-השמשות". האמנם צדק? האמנם שק"ע השמש הגדולה של שירתנו, וחד"ד שה טרם עלתה, ודורנו דור האפרו"ר רית הוא? או שמא כזה העינים מלהי"ט ביט במאורות הקיימים על שום ריי בוים? ואם אין המאורות הבוררים "נעורים" בזרקי הזרמים והמפלגות, המסדרים את המאורות במערכות מאר"גרות, מצטופפות בשדה עיגולה של אלומה הזרקור, הרי שהם נחבאים לתוך צל. ואם כך — חובה היא לגשש בנבכי הצל, ולדלות משם את אורם של היחידים האלה, לבחון את כוח" אורם העצמי ולהעמידם במקומם היאה להם.

כי אמנם מצויים מאורות גאים ביי הודם, אך לעתים מרה ומדכאה בדי"דותם; ויש שבשעת חולשת הדעת הם תוהים ושואלים: וכי נרצה אורנו? למי מאירים אנחנו?

גלך איפוא לתחומם, השרוי מחוץ לזרקורי הקולקטיביות הרחבנית, ונס"תכל ביהידיים האלה, משוררי הבדי"דות, שאינם מלבישים שירחם במדים רשמיים.

מונחים לפני כמה ספרי שירה, מבין דפיהם מפעמת שירה-יחיד נאמנה. "יום התמיד" לב, מרדכי (הוצאת קרני), המשורר מגדיר את ספרו "פואימה לירית", אך יש בו גם מן הכלדה והאלגיה והאפיקה. לכאר"ד הוד הוא לימים קדומים, מימי מלכי ישראל, על ערגונותיהם ויצדיהם, גילם ועצבונום, אהבתם וקנאתם, כסופיהם הנגלים והסמורים, אך כה קרוב ענינו גם כיום, ויש לשבח את מרדכי על